

NAKLADATELSTVÍ EPOCHA – EDICE JINÉ SVĚTY

AZHA REIDA

BITVA O GELIDOR

TOMÁŠ PETRÁSEK

JINÉ SVĚTY

AZHA·REIDA
BITVA O GELIDOR

TOMÁŠ PETRÁSEK

AZHAREIDA

BITVA O GELIDOR

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Tomáš Petrásek, 2023
Illustration © Žaneta Kortusová, 2023
Drawings © Tomáš Petrásek, 2023
Cover Art © Lukáš Tuma, 2023
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2023

ISBN 978-80-278-0053-7 (print)

ISBN 978-80-278-1134-2 (ePub)

ISBN 978-80-278-1135-9 (mobi)

ISBN 978-80-278-1136-6 (pdf)

„The fears unleashed by contact with a new life form are not understood and cannot be entirely predicted in advance. But the most likely consequence of contact is absolute terror.“

„Obavy vyvolané kontaktem s neznámou formou inteligence nejsou prozkoumány a nemohou být dopředu přesně odhadnuty. Nejpravděpodobnějším následkem takového kontaktu je naprosté zděšení.“

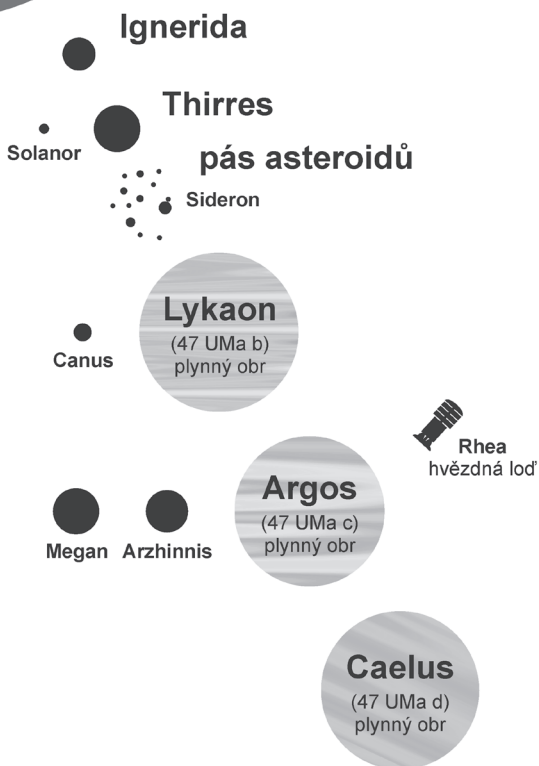
Michael Crichton, Koule (1987)

PLANETÁRNÍ SYSTÉM EFESUMY

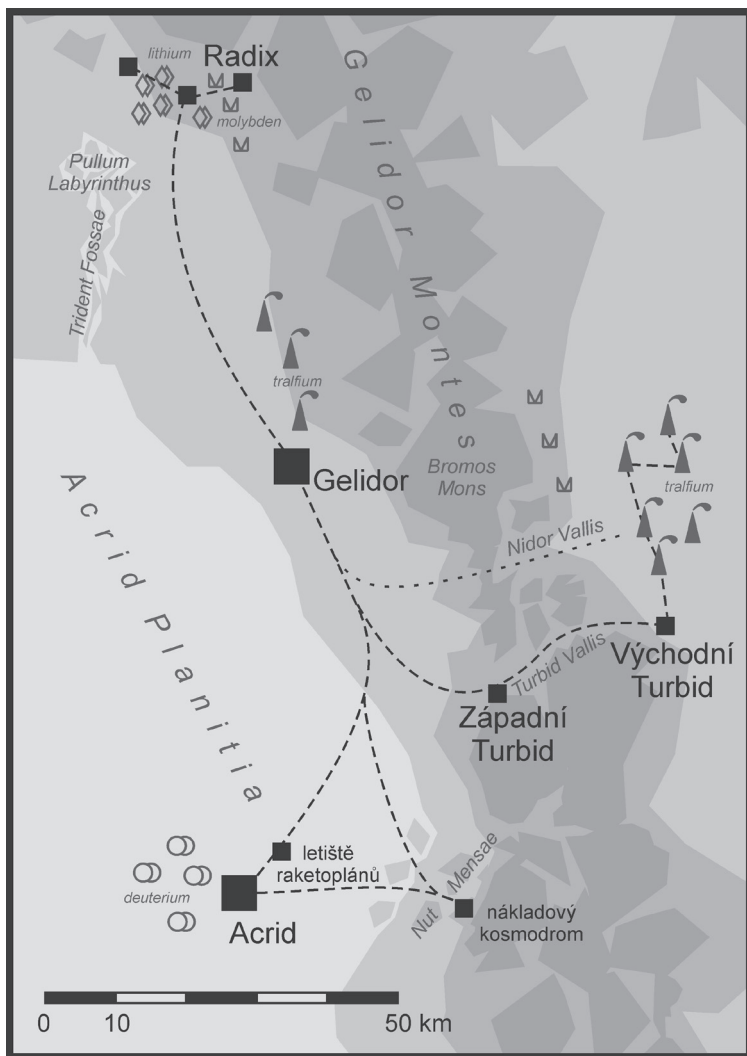
slunce Efesumy
(47 Ursae Majoris)

Systém Efesuma

(tělesa nejsou v měřítku)

GELIDOR – HLAVNÍ SUROVINOVÉ ZDROJE

PROLOG

16. 8. 3091

Zapotácel se, oči nevěřicně vytřeštěné. Bolest a hrůza. Chtělo se mu rvát, ale nedokázal popadnout dech, chtělo se mu utíkat, ale nevěděl kam, kruh tmy a mlhy se kolem sevřel jako smrtící past.

Do uší mu kvílel poplach nejvyššího stupně, ale v šoku si to vůbec neuvědomoval. Cítil, jak mu po těle stéká horký pramen krve. Cítil unikající vzduch jako chladný průvan, cítil, jak dosud tuhý oblek měkne a lepí se mu na tělo. Odněkud z hrudi mu tryskal malý gejzír rudé pěny. Přinutil se přestat na něj nevěřicně zírat. Neměl moc času.

Nedokázal vůbec pohnout pravou rukou. Když se o to pokusil, strašlivá bolest ho roztrásla a srazila na kolena. Sípavě zalapal po dechu. Zatať zuby. Nemůže. Nesmí... Zkusil to levačkou. Tápal po boku svého skafandru, dokud neohrabané prsty v tlusté rukavici nenalezly soupravu první pomoci. Na nic jiného teď nemyslel. Proud vzduchu a krve už ustal – teď cosi ledového proudilo dovnitř, jako by to chtělo uhasit tu tepající, palčivou bolest. Svět se s ním točil, a když přes zaťaté zuby opět nasál vzduch, udeřil jeho smysly odporný, štiplavý puch. Potlačil nutkání ke kašli. Dokáže aplikovat záplatu jen jednou rukou? Hrůza zatemňovala jeho mysl, ruka se

mu třásla, ale dobře věděl, že druhou šanci nedostane. Zbývaly vteřiny. Musí...

Ze tmy přišel hrubý úder a jeho poslední naděje obloukem odletěla do vířící noci. Ztratil rovnováhu, s výkřikem bolesti a hrůzy se zhroutil, ramenem mu projela omračující bolest, a zima, zima.

V ústech a nose jako by měl oheň. Oči ho pálily a svět se za závojem slz rozpíjel do tmavých a světlých skvrn. Vichr bičoval jeho hledí vločkami zmrzlého čpavku a jeho mrazivé prsty se zkoumavě draly dovnitř. Zoufalství přemohlo i bolest, snažil se lézt, tápal kolem sebe jednou rukou, jako by to ještě mohlo něco změnit...

Jeho oči utkvěly na temné siluetě, která se nad ním tyčila a zpovzdálí nemilosrdně sledovala jeho smrtelný zápas. Ani v nejstrašnějším snu by si nedokázal představit... Ale bylo to skutečné. Hrůza z toho poznání přebila i děs z neodvratné smrti a vzala mu poslední zbytek sil. Definitivně se zhroutil a jeho průzor se zpola zabořil do tenké vrstvičky čpavkového sněhu.

Koutkem oka ještě spatřil, že se ten obrovitý stín dal do pohybu. Čekal na poslední ránu, ale ta nepřišla. Svět kolem něj pomalu temněl, smysly ho opouštěly. Tím posledním, co cítil, byla čirá, nevěřící hrůza. Tím posledním, co slyšel, bylo kvílení ledového větru a zvuk vzdalujících se těžkých kroků...

KNIHA PRVNÍ: GELIDOR

11. 2. 3092

PROSTOR PLANETY ARGOS

Vesmír byl bezedný, nesmírný a neměnný. Čerň nicoty útočila na lidský zrak stejně jako ostré světlo nesčetných hvězdných bodů na hranici nekonečna. Jako by odtamtud hleděly miliony chladných, krutých očí, lhostejných k lidskému hemžení. Lidé možná byli první, kdo se jim vydal vstříc, možná už Galaxie viděla vzestup a pád stovek takových odvážných ras, každopádně si zachovávala svůj ledově nezúčastněný odstup.

David Grinil téměř cítil mráz, který panoval tam venku, za skořápkou kosmické lodi *Fulgur*. Vesmír byl mrazivý všude, kam se prostíralo jeho děsivé vakuum. Igneridu, která mu bývala domovem, však zároveň sežehovala ďábelsky napuchlá tvář místního slunce, oslepujícího oči i přístroje. Tady z něj ovšem zůstal jen maličký ostrý kotouček.

Byl to konec vesmíru, nepřátelská hranice. Dál už putovalo jen pár automatů, lidé se tu zastavili. Tam v hlubině nebylo nic než prázdnota a pusté světy. Nesčetné roje hvězd ztěžovaly orientaci, ale přesto vysledoval zdeformovaný obrazec, který před staletími nazývali Velkým

vozem nebo Velkou medvědicí. Byl větší a jasnější než kdysi ze Země, protože to bylo právě toto souhvězdí, po němž lidstvo kdysi vztáhlo ruku. Někde na opačné straně muselo ležet Staré Slunce a ostatní soustavy, které lidé navštívili, včetně nechvalně známé Chary. Nyní to byla jen světélka v temnotě, stejně slabá a stejně nemá jako všechna ostatní.

Jejich loď před několika hodinami vstoupila na orbitu obří planety Argos. Planeta sama byla ohromná kypící masa vodíku a helia. Žádný povrch, žádná skála, jen našlehaná mračna, stáčeující se do jemných ornamentů podle pravidel jakési bizarní, lidské mysli cizí estetiky. Nevyčerpatelné bohatství stále se měnících tvarů působilo až hypnoticky.

Pohled, který bohatě vyváží všechny útrapy cesty? *To těžko*, ušklíbl se pro sebe David, vznášející se u malého okénka. Loď *Fulgur* by určitě nevyhrála závody v rychlosti ani hvězdičky za komfort, o to výrazněji ale zabodovala ve výběrovém řízení na nejnižší cenu. Co taky ve státních službách čekat? Vyčerpávající tři měsíce jednotvárné stravy, stísněného ubytování a nanicovaté pseudogravitace, která sice mnoho nezmohla proti chátrání organismu, ale zato citlivějším jedincům zaručovala parádní vesmírnou nemoc. Asi by se mu to snášelo lépe, kdyby věděl, že alespoň po přistání ho čeká slušné ubytování na přívětivém světě.

Jenže tím měsíc Megan rozhodně nebyl. Mrazivý, nehospinný, záłudný, nebezpečný, neprozkoumaný... Přídomek přívětivý nemohl být největšímu argoskému satelitu přiřazen ani omylem. Důlní stanice na jeho povrchu

měly – když ignoroval navoněné bláboly oficiálních prezentací – tu nejhorší pověst.

Kdyby ještě byl tím nadšeným mladým geologem jako před nástupem na studia, mohl by Megan označit alespoň za svět záhadný a vzrušující, plný fascinujících vědeckých hádanek. Zbylo z toho nadšení ještě vůbec něco? I kdyby ano, rozplétání geologických záhad neměl v popisu práce.

Ještě než se upsal k cestě na Megan coby odborný poradce inspekční komise, dobře si spočítal, že jeho pracovní náplní bude z jedné třetiny naprosto zbytečné papírování a ze dvou třetin ubíjení času. Jenže tehdy, doma a v teple, to vlastně neznělo tak špatně. Obstojný plat, jistota státního zaměstnance, minimum práce a možnost vypadnout hodně daleko od všeho a všech jako bonus. Jenže po třech měsících letu už byla ta jednotvárnost ubíjející až k zešílení. A to byla jenom cesta...

Dobře, zaplaceno snad dostanu, pokud mezitím Republika nebankrotuje, pomyslel si. Jestli mi to za to stojí... Ale co jsem měl, sakra, dělat?

Snad po tisíci nenašel na tuhle otázku žádnou odpověď, a teď už bylo stejně trochu pozdě se ptát. Hledat si slušnou práci na Igneridě prolezlé nezaměstnaností jako prašivinou bylo marné, to už zkusil.

V průzoru se objevil jejich cíl, zvolna dorůstající srpek. Megan byl obrovské těleso, velikostí se mohl měřit i se samotným Thirresem, největší kamennou planetou Efesumy. Halily ho pásy oblak tmavší a světlejší nahnědlé barvy, s jemnou příměsí odstínů naoranžovělé nebo nazelenalé. Z kosmického odstupu měl možná svou vlastní krásu, ale k přistání nijak nelákal. Všechno, co David kdy o Meganu

četl, tento dojem jen potvrzovalo. Taky tam za celá staletí s výjimkou několika automatů nikdo ani nepáchl. Jenomže teď mnozí na Meganu zavětrili peníze – a jejich vůně dokázala přebít i místní nevábnou atmosféru.

V planetárním systému Efesumy byly bezpochyby i příjemnější destinace pro služební cestu. Například téměř kdekoli jinde. A určitě i snazší úkoly než jménem Systémové republiky Thirres – označení, které nedokázal vyslovit jinak než se značným sarkasmem – zjišťovat, jestli na ní fakticky nezávislý volný konglomerát průmyslových korporací z pásu asteroidů, který vešel do povědomí jako Liga Sideronu, plní své závazky vůči Republice a jejímu snu o nové cestě ke hvězdám. Nebo spíše snu jejího prezidenta Grifola.

Burcovat Republiku k vyslání mezihvězdné mise se mohlo zdát jako šílenství, obzvlášť v době, kdy se topila ve svých vlastních problémech. Jenže lidé Efesumy byli všichni potomky kosmických poutníků. Mýtus zůstal mýtem i po staletích. Když Grifol zahřimal „Oživte Rheu!“, mnozí na to uslyšeli, tleskali mu, protože jim připomínal tu velkolepou dobu, kdy jejich předkové hrdě překročili mezihvězdnou propast a neznali nic z malicherných problémů, které ubíjely jejich potomky. Možná to bylo bláznovství, ale bylo to bláznovství, které mělo sílu Efesumu zase jednou spojit.

Republika sice měla Velikou Rheu, napůl mytickou hvězdnou archu, jakou by už dnes nikdo nedokázal postavit, pouze Liga ovšem mohla nabídnout suroviny a technologie, které ji mohly uvést do pohybu. Vizí mezihvězdné expanze Republika zažehnala přízrak rozpadu

a opatrně se rozbíhající spolupráce s Ligou dávala optimistům naději, že společně se zchátralým hvězdoletem bude obnovena i politická jednota v Efesumě. David kdysi optimistou býval...

V každém případě, tam dole, na zamračeném rudohnědém světě, je očekávalo jedno z dítek vypočítavého soužití Ligy s Republikou. Společnost Thoron provozující Gelidorské doly na měsíci Meganu spoluzaložila Republika s konsorciem Izar, jedním z nejmocnějších hráčů v pásu asteroidů. Cílem nebylo nic menšího než naplnit palivové nádrže Rhey. Liga výměnou získala možnost podílet se rovným dílem na budoucí posádce hvězdoletu, a nejen to. Ve hře byl celý nový svět, jeho nezměrné nerostné bohatství, a cokoli dalšího, co Liga dokáže ze situace vytěžit.

Vytěžit... David se ušklíbl.

Hlavní cíl inspekce byl zdánlivě jednoduchý: ověřit, že průmyslové aktivity na Meganu probíhají v souladu s meziplanetárními dohodami. Jen polooficiálně šlo také o vyšetření neobjasněného úmrtí...

* * *

Přijetí proběhlo podle očekávání. Kosmická stanice společnosti Thoron neměla terminály, jež by mohly přijmout loď s dokovacím zařízením odpovídajícím normám Thirresu. Hledání alternativního řešení ve spolupráci s nepřilíš vstřícnou obsluhou stanice se protáhlo na několik hodin.

Nyní členové inspekce seděli připoutaní v křeslech kosmického člunu a nervózně očekávali věci příští. David věděl, že následující manévr je jednak proti předpisům,

jednak poměrně riskantní. Zalétávat s kosmickou lodí plnou pasažérů do vzdušného doku, který nebyl o moc větší než ona sama, nebylo něco, z čeho by pilot skákal radostí. Jenomže jinak by jim nezbylo než se spakovat a namířit si to zpátky. V otázce sestupu na povrch Meganu byli plně odkázáni na pomoc lidí z Thoronu.

Nervózní byli všichni. Snad jen Thyris Steler, hlavní inspektor, to na sobě nedával viditelně znát. Alioth Hirneová o sedadlo před Davidem sice zachovávala profesionálně chladný výraz, ale nevědomky rukou žmoulala bezpečnostní pás. Peter Kurt za ním prsty bubnoval o opěradlo jeho křesla. David si uvědomil, že on sám si pohrává se zipem kombinézy, a okamžitě toho nechal.

Škubl sebou, když se člun dal s bušením manévrovacích trysek do pohybu. Prostor pro pasažéry neměl okna. Byly tu jen obrazovky, ale ty zůstaly zhasnuté. Přinejmenším Davida znepokojovalo, že vůbec neví, co se s plechovkou, v níž se nachází, děje. Záškuby akcelerace mu to v nejmenším nenapověděly. Naštěstí nepřišla žádná rána a řev unikající atmosféry – jen několik otřesů a skřípot, když člun zachycený robotickým ramenem dosedal na podlahu doku. Všichni tajili dech, dokud jim prodlužující se ticho nenapovědělo, že už doopravdy zastavili.

Chvilí trvalo, než do doku napustili vzduch a pilot je mohl propustit. Otevření dveří bylo nepříjemným překvapením: Vzduch vyrazil ven s hlasitým vzdechem a všichni pocítili bodavou bolest v uších. Peter něco poznamenal, ale David ho přes zvonění v uších neslyšel. Vlastně to ani nepotřeboval, byla to určitě jen další z nekonečné série

nadávek na odlišné normy, které Liga používala. Nižší tlak vzduchu v lodích a nekompatibilní přípojné terminály nebyly zdaleka těmi prvními ani posledními, které jim zneprůjemnily cestu.

Byl to takový malý vzkaz beze slov, který říkal: *Nikdo se vás neprosil, abyste sem strkali nos, tak si nemyslete, že kvůli vašemu pohodlí hneme třeba jenom prstem.*

„Tak jdeme. Všechno, jak jsme se domluvili,“ obrátil se k nim Steler, zatímco si odepínali pásy. David mohl alespoň konstatovat, že už zase slyší. Dohodnutý postup byl žalostně jednoduchý: Neprovokovat, nedávat záminky ke konfliktům. Nebyli tu nepřátelsky, aspoň oficiálně ne. Ale kdo mohl říci, jaká zrovna na stanici panuje nálada a co se tam může semlít?

Dveře se otevřely dokořán a do vyhrátého člunu se vevalila zima a matné světlo. Steler vyplul ven jako první. Nikdo nechtěl být druhý – členové inspekce dvě vteřiny poněkud trapně hleděli jeden na druhého. Nakonec to první vzdal Vesly Dransfild, jejich expert na fúzní paliva. David šel jako třetí.

Vzdušný dok nebyl nijak hezkým místem. Všude jenom kov a nepovědomý zápach. Teplota byla jen lehce nad nulou. Všichni zimomřivě složili ruce, měli na sobě jen tenké kombinézy. Nikde nikdo. Tak se nehybně vznášeli několik tísnivých sekund.

„Támhleto vypadá jako východ,“ konstatoval Ott Ruthen, jejich důlní inženýr. Jeho hlas se tu nepříjemně rozléhal.

Steler pokrčil rameny a pokynul, aby jej následovali. Kovová dvířka vedla do přechodové komory, nyní zbytečné, když byl v doku vzduch. Na druhé straně čekali dva

zaměstnanci Thoronu v pracovním oděvu. Hubená vysoká žena s tmavými vlasy na ježka, ostře řezaným obličejem a světlýma očima je bezvýrazným tónem přivítala, aniž se představila, a stejně chladně je vyzvala, aby ji následovali. Vypadala studeně a tvrdě jako všechno kolem. Pomenší chlapík s umaštěnou kombinézou, neméně mastnými vlasy a podobanou pletí nepromluvil vůbec.

Vydali se do chodeb stanice, žena plula první, ten nesympatický chlápek poslední, jako nějaká eskorta. I obytná část stanice byla ošklivá. Na stěnách byly jenom hrubé koberce, ohmatané a nepříjemné na dotek, světla se zdála slabá a špatně se tu dýchalo. Kovové hermetické průlezy zdobilo reliéfní logo Thoronu, stylizovaný atom rozřatý bleskem.

Lidé na chodbách před nimi uhýbali. Byli to lidé z asteroidů, stejně jako samo vedení společnosti, to bylo jasně patrné z každého jejich rysu i pohybu. Prohlíželi si je, z jejich očí nešlo nic vyčíst. David přemítal, co si o nich asi tak mohou myslet. Co vůbec vědí o Republice? A co on sám věděl o nich a jejich světě? Cítí pohrdání? Nepřátelství? Závist?

Žena vpředu po nich občas rovněž vrhala mrazivé pohledy. Tady byly antipatie zjevné. Byli tu jenom nezvanými vetřelci. Davida rychle opouštěla původní představa o zdejších zařízení jako o projektu Republiky s podporou Ligy. Tady to vypadalo, jako by tu o celé Republice už hodně dlouho nikdo neslyšel.

Jak putovali stanicí, hlavou mu vrtala ještě jedna věc.

„Ta stanice nerotuje,“ poznamenal polohlasem, zrovna když k němu zezadu připlul Ott.

Jak zvenku, tak zevnitř bylo zjevné, že stanice je navržena pro umělou gravitaci, teď tu ovšem vládl stav beztlíže.

„Možná mají nějaký problémy,“ ušklíbl se Ott.

Žena je mlčky uvedla do místnosti v odděleném traktu stanice. Pokynula jim, aby zůstali, a sama se otočila k odchodu.

„Kvůli vám,“ zavrčela s tvrdým ligočným přízvukem, zrovna když mýjela Davida s Ottem, a výrazem dala najevo, že u toho spolkla nějakou hodně ošklivou nadávku. Pak zmizela i se svým společníkem.

Davidovi několik okamžiků trvalo, než pochopil, že je předtím zaslechla. A ještě déle, než mu došlo, že stanici museli zastavit kvůli jejich nestandardnímu dokovacímu manévru, a její obyvatelé z toho vůbec nebyli nadšení. Připadal si jako idiot. Že aspoň nemlčel...

Přijímací místnost, kde se ocitli, překypovala luxusem. Elegantní stůl z leštěného asteroidního kamene s měkkými křesílky, která teď na podlaze držela jen díky suchým zipům, tmavé koberce bez jediného smítka, panoramatická okna. Po stroze účelových chodbách byl dojem skutečně ohromující, což byl ostatně účel vši té okázalosti, která takhle daleko od civilizace musela být pohádkově drahá.

Právě v okamžiku, kdy se jich začínala zmocňovat nervozita, se otevřel koženkou potažený průlez na druhé straně. Všichni očekávali ředitele, ale namísto něj se objevila žena, která byla pravděpodobně jeho sekretářkou. Součást firemní kultury, jako všechno kolem. Usmála se na ně dokonale namalovanými rty a oznámila jim, že pan generální ředitel je sice nepřítomen, ale

pan Pamer, jeho zástupce, by měl dorazit během několika minut. Na ukrácení čekání jim nabídla kávu. Steler souhlasil a ostatní se zařídili podle jeho příkladu. Usmála se na ně znovu úplně stejným úsměvem, a když odplouvala, předvedla jim hladké nohy a dokonale tvarované pozadí obemknuté krátkou úzkou sukní v tomtéž odstínu jako zbytek místnosti. V mžiku byla ovšem zpátky i s kávou ve speciálních nádobkách pro stav beztlíže, kterou jim obřadně nabídla. Při té příležitosti David zaregistroval detail, který k té ženě vůbec nesesedl: oči. Něco na nich nebylo v pořádku. Nepatřily k usmívající se tváři, vlastně vůbec nepatřily k lidské tváři. Oči té ženy, co je sem vedla, ho aspoň probodávaly pohledem – tyhle oči nedělaly absolutně nic. Vypadala jako velmi dokonalý android.

Pan Pamer, čtyřicátník v drahém obleku bez jediné poskvrnky, se k nim připojil zanedlouho, aby je formálně uvítal v areálu Gelidorských dolů, což v jeho pojetí znamenalo spoustu floskulí a špatně skrývané prezíravosti.

Po krátké audienci je opět převzala jejich průvodkyně a odvedla je do špinavé a neútné čekárny u stanoviště raketoplánů. Volky nevolky se připoutali do dosud volných křesel. V těch ostatních posedávali zaměstnanci Thoronu, zjevně také čekající na svůj spoj. Někteří vypadali poměrně solidně, jejich kombinézy byly čisté a vůbec byli celkem upravení. Jiní vypadali ještě zpustleji než místnost sama, jejich oděv toho už dost pamatoval, vlasy jim ve stavu beztlíže vlály a tváře měli zarostlé strniskem vousů. Dva z nich si pouštěli hudbu na plné pecky, takže